

چگونه می‌توانیم به فرزندان مان

بچه‌های درس‌نخوان

زهرا احمدزاده

خبرنگار چار دیواری

با سپری شدن یکی، دو ماه از فصل آغاز سال تحصیلی جدید و جدی‌تر شدن درس و مدرسه بچه‌ها، انگار مسئولیت خانواده‌ها هم وارد مرحله جدیدی می‌شود. شاید در مرحله نخست، به خصوص آنهایی که بچه کلاس اولی دارند، تصور کنند خو گرفتن بچه‌ها با محیط درس و مدرسه مهم‌ترین بخش از کارشان است اما پس از پاگیر شدن بچه‌ها سر کلاس‌های درس و آشنا شدن با هم‌کلاسی‌ها و محیط مدرسه، جدی‌ترین مرحله‌ای که والدین با آن مواجه می‌شوند، درس خوان کردن و نظارت بر انجام تکالیف مدرسه بچه‌هاست؛ موضوعی که گاهی اوقات برای والدین به چالش جدی

ملموس‌ترین واقعیت؛ همه بچه‌ها درس‌نخوان نیستند!

اگر به دوران درس و مدرسه خودمان هم مراجعه کنیم، می‌بینیم که در هر کلاس ۳۰، ۴۰ نفره آن دوران سه، چهار تا از بچه‌ها درس‌خوان بودند و رقابت بر سر شاگرد اول و دوم شدن همیشه بین این چند نفر بود. بقیه بچه‌ها اما در گروه افراد با وضعیت درسی متوسط دسته‌بندی می‌شدند و چند نفری هم از شاگرد تنبل‌های کلاس بودند که با هیچ ضرب و زوری زیر بار درس خواندن نمی‌رفتند؛ بنابراین اگر بچه‌های شما هم خیلی درس‌نخوان نیستند، چندان نگران نباشید. درصد کمی از بچه‌ها هستند که به خودی خود به درس و مدرسه علاقه دارند و درس‌خوان محسوب می‌شوند.

برخورد آرام و قاطع

از جروب‌بحث و تحقیر فرزندان‌تان برای درس‌نخواندن پرهیز کنید. این مسأله به خصوص در سنین نوجوانی بسیار حائز اهمیت است و موجب می‌شود تا به نتیجه معکوس برسید. در واقع داد و فریاد کردن بر سر هر چیزی حتی درس‌نخواندن بچه‌ها می‌تواند موجب شود تا آنها از نظر عاطفی از شما دور شوند. به جای این کار آنها را قانع کنید که چرا باید درس بخوانند؛ بنابراین بهتر است نرم و آرام با فرزندان‌تان صحبت کنید، اما در کلام‌تان قاطعیت داشته باشید.

همدلی و گفت‌وگو برای

یافتن دلیل

خیلی وقت‌ها دلایلی مانع از این می‌شود تا فرزندان ما دل به درس‌خواندن بدهند؛ بنابراین لازم است تا با آنها صحبت کنیم و بدون این‌که بخواهیم قضاوت‌شان کنیم و مثل‌تنبلی کردن یا برچسب‌های اینچنینی را به آنها بچسبانیم، از آنها بخواهیم برآیم و بگویند مشکل اصلی کجاست. شاید فرزند شما در درک مطلب مشکل دارد یا حتی ممکن است دچار اختلال یادگیری باشد. پس بهتر است ما به عنوان والدین شنونده خوبی باشیم.

تأکید و تمرکز روی نقاط قوت

تمرکز روی نقاط قوت بچه‌ها می‌تواند به آنها کمک کند. به‌طور نمونه همه بچه‌ها عاشق ادبیات، ریاضی یا جغرافیا نیستند، بلکه ممکن است فرزند ما به تناسب توانایی و علائق خودش یکی از این درس‌ها را بیشتر دوست داشته باشد. پس بهتر است در کنار انتقاد از این‌که نمره ریاضی یا علوم یا جغرافیای فرزندان‌تان خیلی بالا نیست، به نمرات خوب و نقاط قوتش هم توجه داشته باشید و حتی هنگامی که قرار است رابطه با ضعف او در درس خواندن صحبت کنید، ابتدا از نقاط قوتش شروع کرده و او را تشویق کنید.

معجزه جایزه

به بچه‌ها جایزه و پاداش بدهید. این مسأله به خصوص در سنین پایین‌تر می‌تواند معجزه‌گر باشد. نیازی نیست این هدیه‌ها و پاداش‌ها کادوهای خیلی بزرگی باشد. شما می‌توانید با برنامه‌ریزی مناسب همه چیزهایی را که فرزندان‌تان نیاز دارد، به مرور و در ازای بهبود وضعیت تحصیلی‌اش به او جایزه بدهید؛ از یک مداد و پاک‌کن گرفته تا جوراب و کیف و کفش مورد علاقه‌اش یا حتی یک ابزار و وسیله ورزشی مثل توپ ۴۰ تیکه یا راکت بدمینتون. البته لازم است پاداشی که به فرزندان‌تان می‌دهید با میزان تلاش متناسب باشد.

فرزندان‌تان را باور داشته باشید

انتظار‌تان را با توانایی فرزندان‌تان متناسب کنید. حتی اینشتین هم در مدرسه خیلی دانش‌آموز موفق نبود و معلم‌هایش معتقد بودند او خنگ‌ترین دانش‌آموز کلاس است! اگر اینشتین، اینشتین شد، به واسطه باور مادرش به توانمندی او بود. به همین خاطر هم بعد از اخراج از مدرسه، خودش مسئولیت آموزش به او را بر عهده گرفت و یکی از بزرگ‌ترین نوابغ دنیا را تحویل جامعه داد؛ بنابراین بهتر است ما هم در مواجهه با فرزندان‌مان انتظارات بیش از حد نداشته و آنها را باور داشته باشیم.